

Ні, не вмерла Україна!

Симоненко Василь Андрійович

Я зустрічався з вами в дні суворі,
Коли вогнів червоні язики
Сягали від землі під самі зорі
І роздирали небо літаки.

Тоді вас люди називали псами,
Бо ви лизали німцям постоли,
Кричали "хайль" охриплими басами
І "Ще не вмерла..." голосно ревли.

Де ви ішли — там пустка і руїна,
І трупи не вмщалися до ям, —
Плювала кров'ю "ненька Україна"
У морди вам і вашим хазяям.

Ви пропили б уже її, небогу,
Розпродали б і нас по всій землі,
Коли б тоді Вкраїні на підмогу
Зі сходу не вернулись "москалі".

Тепер ви знов, позв'язувавши кості,
Торгуєте і оптом, і вроздріб,
Нових катів припрошуєте в гості
На українське сало і на хліб.

Ви будете тинятись по чужинах,
Аж доки дідько всіх не забере,
Бо знайте — ще не вмерла Україна
І не умре!

Джерело: Бібліотека школяра. Поезія. - К.: Наукова думка, 1998.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/ni_ne_vmerla_ukraina